

Aleksandra Filipović

Serafina

Kein

I POSLEDNJI
GRIFON

Ilustrovala
Aleksandra Ilić

■ Laguna ■

SADRŽAJ

Mapa Sumrakovca	10
1. Proročanstvo grifona	13
2. Muka mi je od toga što mi škola izaziva mučninu	24
3. Deka je ponovo eksplodirao	35
4. Ko jede snove?	52
5. Bezbedna magija je za slabiće	70
6. Čuvajte se duhova – odigraće vam trbušni ples	81
7. Zašto se zmije presuju?	102
8. Ne možemo uticati na valove, ali možemo na kormilo	116

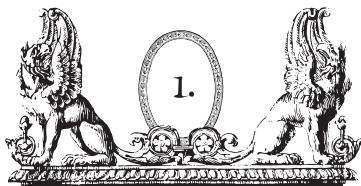
9. Ljubav i Koštani ključ su u vazduhu ...	123
10. I zmajevi plaču	143
11. Jao, jao, jao, na kostura sam stao!	154
12. Poslednji grifon	174
13. Pre kraja	187

DODATAK: <i>Izvod iz „Enciklopedije flore i faune Magovije“</i>	199
---	-----

<i>O autorki</i>	207
------------------------	-----

Moćni smo onoliko koliko smo tu jedni za druge

PROROČANSTVO GRIFONA

Duhovi prošlosti strašniji su od pravih duhova. Vid nije slutio da će to uskoro otkriti.

Dok se dečak probijao kroz gužvu u hodniku škole, ožiljak u obliku polumeseca na jagodici pomerao se u ritmu koraka.

„Pronašao sam nešto tajanstveno“, reče Vid kada se sasvim približio svojim najboljim prijateljima – Serafini Krin, njenom psu Lokiju i akrepu Persivalu.

„Šta si našao?!“, devojčica skloni jedini ljubičasti pramen koji joj je iz crne kose padao preko čela.

„Da nisu tajni recepti za spremanje najukusnijih jela na svetu?“, ponada se pas.

„Ne, otkrio sam nešto značajnije.“

Loki se snuždi: „Šta je važnije od hrane?!“

„Ne mogu ovde da govorim“, Vid se osvrnu oko sebe. Jedan učenik ga u prolazu slučajno ćušnu ramenom. „Prevelika je gužva, a ono što ću vam ispričati mora biti naša tajna.“

„Al' si zagonetan“, Persival podvrnu rukave plavo-bele trenerke.

„Hajdemo gore do kabineta za nestabilnu hemiju, tamo retko ko zalazi.“

Složili su se. Vid se zaputio prvi, a prijatelji su pošli za njim. Persival je spustio nogu na prvi stepenik, sapleo se i poleteo ka tlu. Lokiju je, tako mršav i krakat sa kovrdžavom zelenom kosom, opet zaličio na drvo sa kuglastom krošnjom koje pada. Srećom, akrep se zadržao na šakama. Videvši drugara na podu, pas nije mogao da odoli, pa je skočio na njega i počeo da mu liže lice. Persival se uzalud opirao, od velikog psa nije mogao da se odbrani. Pretvorili su se u crno-zelenu klupko koje je mljackalo i jaukalo.

„Jao! Neee, Loki... loša kuca, loša kuca... Bljak, šta si to jeo?!“

„Mortadelu s pundravcima.“

„Hrana će ti doći glave! A i nama, ako nastaviš da nam dahćeš u lice“, graknu Persival, uspevši najzad da se otrgne i ustane.

Pas je počeo da misli o hrani, zaboravljajući pritom na sve ostalo: „Tek sam otkrio ovu mešavinu, novi očaravajući ukus moje omiljene mortadele.“

Pundravci vam plešu po nepcima... očaravajuće! Trebalo bi da probate.“

„Neka, hvala.“

„Šta da radi kada mu je tamnjenje hrane omiljena zanimacija“, Serafina slegnu ramenima.

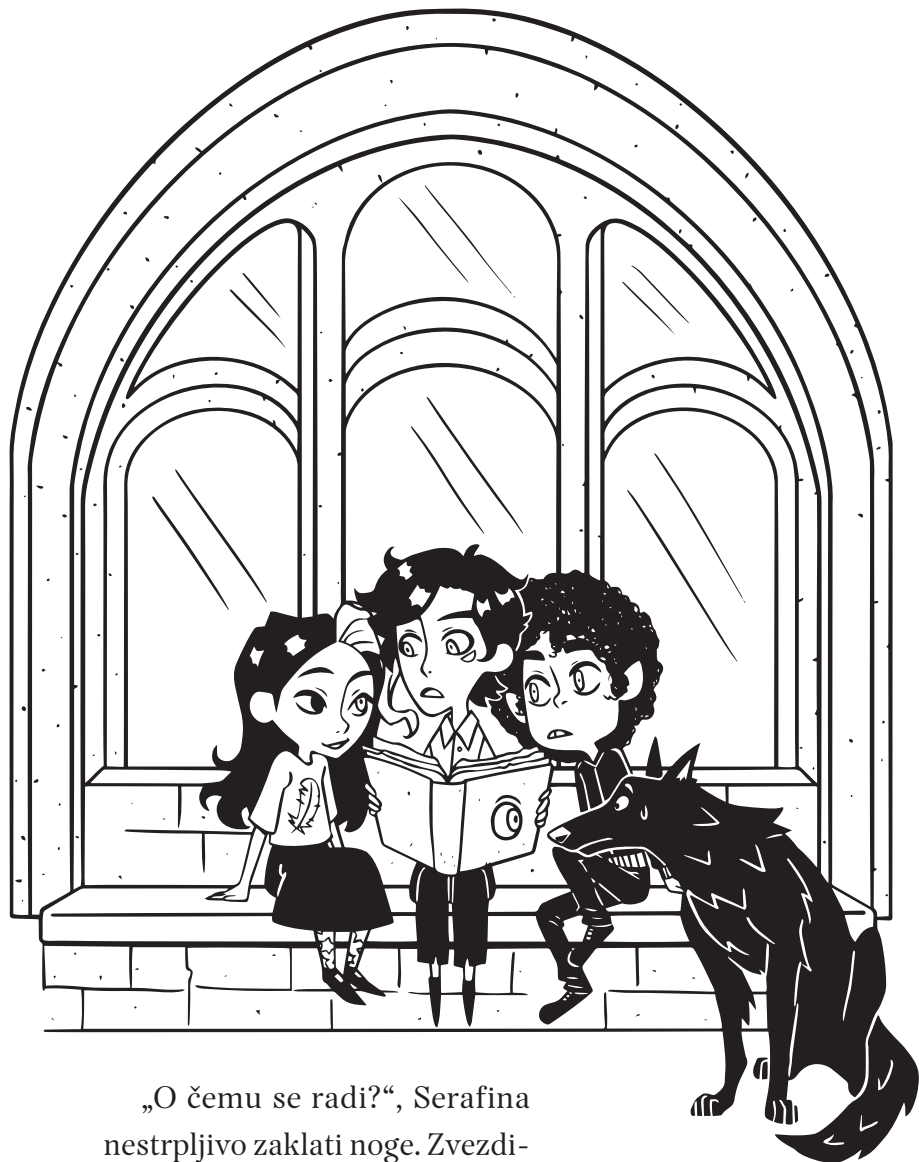
„I maženje“, dodade pas, a devojčica se nasmeši i zari prste u njegovo toplo crno krzno.

„Hajde, požurite, nemamo mnogo vremena“, Vid pojuri uz stepenice, a uvojci smeđe kose mu se zatalasaše.

Stigavši do kabineta na trećem spratu, primetili su vidno odsustvo učenika. Niko nije voleo predugo da se zadržava pored prostorije u kojoj su se često čule eksplozije. Do ušiju im je dopirao odjek udaljene graje i zlokobno šištanje iz blizine. Iz kabineta za nestabilnu hemiju širio se miris sumpora, acetona i spaljenih obrva.

Zaustavili su se ispred klupe pod prozorom. Svetlost sunčanog prepodneva padala je na Serafininu zvonastu crnu suknju i zelenu majicu sa oslikanim purpurnim feniksovim perom.

Vid je seo u sredinu, a Serafina i Persival smestili su se oko njega. Pas je stao ispred dece i upiljio se u njih. Krzno mu se presijavalo na suncu.

„O čemu se radi?“, Serafina nestrpljivo zaklati noge. Zvezdice na dokolenicama zaplesaše. „Ne mogu više da izdržim nezvesnost. Govori!“

„Biće bolje da vam pokažem“, Vid skinu ranac, otvori ga i izvuče obimnu knjigu čvrstih bledocrvenih korica. Sa korica ih je promatralo zlatno oko. Loki se mogao zakleti da mu je oko namignulo.

Dečak prevuče prstom preko korica i pročita naslov: *Proročanstva Magovije*.

„Ova knjiga je prastara. Sigurno je puna knjiških buva“, pas se zadnjom šapom počesa iza uha. „Pre-gazilo ju je vreme.“

Serafina se zamisli:

{ „VREME NE GAZI ONO ŠTO JE
ISPRED VREMENA.“ }

„Ne dopada mi se kako me ovo oko posmatra. Recepti su ipak bolji!“

„Kad budeš saznao šta ovde piše, zaboravićeš na hranu“, Vid ga tapnu po njušci.

„Ne znam kako ova crvotočna knjiga može učiniti da zaboravim na hranu?! Jedino ako me tresneš njome u glavu, pa izgubim pamćenje. Da li je u toj tvojoj knizi prorokovan recept za spremanje torte od mortadele s pundravcima? Samo me to zanima.“

Serafina se nagnu i zagrlj svog ljubimca: „Šašav si, ali mi te baš takvog volimo.“

Pas uzdahnu:

**„ŠTO MANJE TEŽIM DA SE DOPADNEM
DRUGIMA, SVE IM SE VIŠE DOPADAM.
SVETU SE NE MOŽE UGODITI!“**

Devojčica se nasmeja, a onda se okrenu ka Vidu:
„Odakle ti knjiga?“

„Juče sam je pronašao u Gradskoj knjižoteci. Mada, kad razmislim o tome, čini mi se da je ona pronašla mene. Na mestu knjige koju sam tražio našao sam *Proročanstva Magovije*. Ovaj tom nika-ko nije trebalo da bude tamo. Drevni tomovi čuva-ju se u posebnoj prostoriji u knjižoteci. Potrebna je dozvola da bi se mogli pročitati.“

„Hm, zaista čudno.“

„Znači, misliš da to što si je pronašao nije bila slučajnost?“, upita Persival.

„Nakon onoga što sam u njoj pročitao, sve više verujem da nije.“

Loki promuca: „Š-šta si to pročitao?!“

„Evo, pogledajte i sami“, dečak otvori knjigu i poče da lista. Stranice su šuštale kao suvo lišće. Bile su tamnožute i krte. Stigavši skoro do kraja, Vid je zastao.

Prijatelji se nadviše nad knjigom, a Serafina pro-čita naslov koji je krasnopisom bio ispisan na vrhu stranice: *Proročanstvo grifona*.

Pas se zbuni: „Šta je to grifon?“

„Grifon je divovska životinja sa glavom i krilima ptice, a telom i repom zveri“, odgovori mu Vid. „Mislim da nas je knjiga pronašla baš zbog ovog proročanstva.“

„Šta u njemu piše?!“, upita Persival.

Vid poče da čita naglas: *U dubokoj tmuni tamnovaće poslednji grifon. Crni biser mu snagu pije. Zmajeva suza uništiće iglu zlu. Zarobljenik ključ je i poslednja nada za hod među svetovima. Zatoči ga Šetač Među Svetovima.*

Čuvši ovo, Serafina se prenu: „Poznato nam je to ime – Šetač Među Svetovima!“

„Da! Opsednut sam ovim čudnim tekstom ponajviše zbog pomena čarobnjakovog imena. Mračni čarobnjak je već pokušao da uništi naš svet. Suviše je opasan, a naše sudbine su se već jednom preplele tako da nisam smeo ovo otkriće da pripišem pukoj slučajnosti. Nisam smeo da ga zanemarim.“

„Dobro si učinio“, nežno ga pogleda Serafina.

Vid pocrvene. „Gmbh... ljsss... uh“, pokuša nešto da kaže, ali mu ne pođe za rukom.

„Cmoook“, Loki se zakikota i šapom gurnu Persivala da pogleda u njihovog ušeprtljanog i porumenelog drugara.

Akrep to jedva dočeka i glasom koji bi se mogao dobiti kad bi se ukrstili detlić kreštavac i operski

pevač, zapeva: „*Da li je to ljubav ili gubaaa, zbog čega je crven oko zubaaa?!*“

„Ne glupirajte se“, namršti se dečak, pa brže-bolje skrenu temu: „Više ništa nisam mogao da saznam. Piše još samo ovo: *Odabranima ukazaće se proročanstvo. Kada list dotakne mešana magija, dogodiće se sudbina!*“

„Šta to znači?“, upita Loki.

Neko vreme su mozgali u tišini, a onda Persival skoči kao da ga je školski grubijan bocnuo šestarom: „Serafina, molim te, dotakni stranicu!“

Serafina je pogledala prijatelje očima različitih boja. U zelenom i ljubičastom oku naziralo se pitanje. Vid je klimnuo glavom i pružio joj knjigu. Uzela ju je i prešla rukom preko stranice. Umirila je um, zažmurila i usredsredila se na hrapav papir pod jagodicama prstiju. Osetila je kako se u njoj kovitlaju vilenjačka magija njenog tate i veštičja magija njene mame. U jednom trenutku, dve vrste magičnih moći su se pomešale i pojurile napolje. Iz jagodica prstiju pokuljale su mrlje ljubičaste i zelene svetlosti. Podsećale su na razliveno mastilo. Prolile su se preko stranice. Pod naletom magije, na žutom papiru počela su da se stvaraju crna, crvena, plava i bela slova. Kao da ih je ispisivala nevidljiva ruka.

Serafina otvori oči i pročita reči koje su izranjale: *Koštani ključ, od kostiju gospodara neba, moćni*

čarobnjak izradi. Kostima predaka pod zemljom poslednjeg zatoči, pa ključ na zlatnom ostrvu sakri.

„Ništa ne razumem“, namršti se Loki.

„Ima još“, reče devojčica i nastavi da čita: *Četvoro može biti i spas i kraj. Od njih zavisiće opstanak svetova. Neka četvoro potraži drvo i duhove. Duh i drvce pokazaće im put.*

„Kakvi duhovi, kakva drva?!“, zaprepasti se pas.

„Neupitna je istina da ovo nema nikakvog smisla!“

„NEUPITNE ISTINE
TREBA ČESTO
PREISPITIVATI.“

Serafina je prstom uvrnula ljubičasti pramen kose, kao i uvek kad bi se duboko zamislila. Pokušala je da dokuči šta ove tajanstvene reči znače. Međutim, nije mogla da se doseći bilo čega što bi imalo smisla. Možda je Loki bio u pravu.

A onda, u jednom trenutku uzviknu: „Hej, setila sam se!“

Svi se okrenuše ka njoj.

„Duhovi drvodelje!“ , devojčica skoči sa klupe. „Imaju radionicu *Duh i drvce*. Prošle su godine napravili raskošan paviljon za proslavu mog dvanaestog rođendana. U njegovo dno urezali su početna slova naših imena, neposredno pre nego što se sve ono sa draguljem, Srcem sveta, dogodilo. Zнала sam da tu ima nečega.“

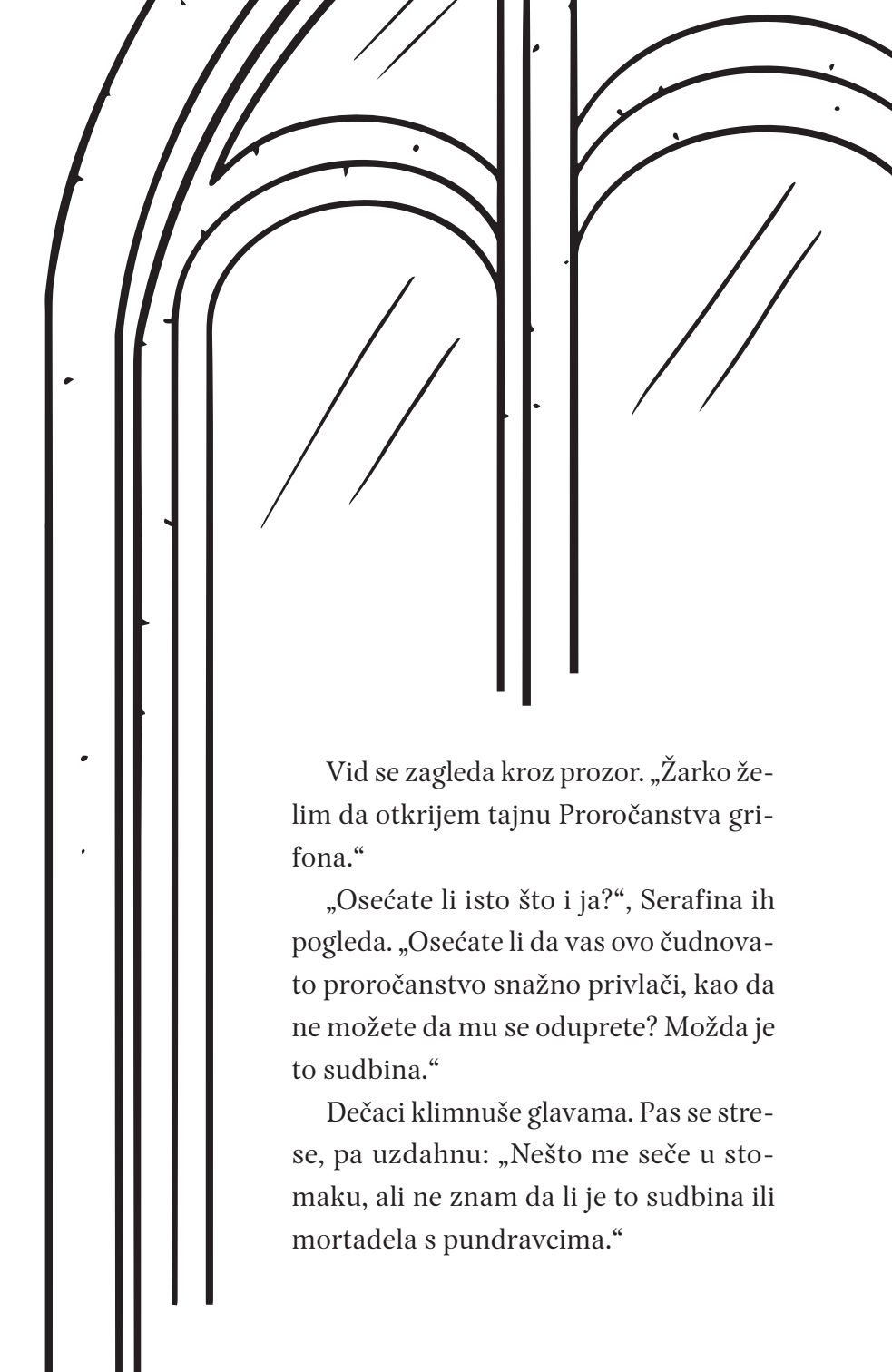
„Kako ih možemo pronaći?“ , Vidove oči zasijaše. Bile su plavlje od njegove košulje.

„Radionica im se nalazi u Esnafskoj ulici. Tata je, u ono vreme kad je od duhova poručio paviljon, samo o njima pričao. Govorio je da su sjajni majstori, mada su im dnevnice visoke.“

Persival ustade sa klupe: „Kada ćemo posetiti duhove? Izgaram od želje da rešim ovu misteriju.“

„Priredba u čast nove školske godine će uskoro početi. Učestvujem na njoj. Pročitaću poslednje poglavlje iz romana koji sam napisala“, odgovori Serafina. „Nakon toga, tata će nam spremiti porođočni svečani ručak. Sa njega ne možemo odsustvovati. Otići ćemo u radionicu duhova sutra, odmah posle školskih časova.“

„Moram se složiti s planom, premda bih više voleo da odmah potražimo duhove“, Persival klimnu glavom.

Vid se zagleda kroz prozor. „Žarko želim da otkrijem tajnu Proročanstva grifona.“

„Osećate li isto što i ja?“, Serafina ih pogleda. „Osećate li da vas ovo čudnovato proročanstvo snažno privlači, kao da ne možete da mu se oduprete? Možda je to sudbina.“

Dečaci klimnuše glavama. Pas se strese, pa uzdahnu: „Nešto me seče u stomaku, ali ne znam da li je to sudbina ili mortadela s pundravcima.“